

دکتر احمد بهشتی

نفرین بر:

نور چشمی های

عدالت شکن!

عدالت را قربانی عفریت تعصبات
و عواطف مزاحم نکنید!

عدالت، فرزدیکترین راه به تقوی
است.

«قرآن کریم: سوره مائدہ آیه ۸۴»

کودک ، از تمام حقوق مندرج در
این اعلامیه، بهرمند خواهد بود. تمام
کودکان ، بدون هیچگونه استثناء و
تبیعیض ، از نظر تراز ، رنگ ، جنس ،
زبان ، مذهب ، عقیده سیاسی یا هر عقیده
دیگر، همچنین ملیت ، وضع اجتماعی ،
ولادت ، ترورت و یا علل دیگر که مر بوط
به خود آنان و یا اخوانواده شان باشد ، از
حقوق مندرج در این اعلامیه برخوردار
میگردند ..

(اصل اول از اعلامیه حقوق کودک)

منشا ظلمها و عدالت شکنی‌ها چیست؟

کمتر کسی است که ستم و تبیعیض را زشت و ناپسند
نشمارد. حتی خود جنایتکاران هم این حقیقت را
قبول دارند. بهمین جهت است که تبهکاریها و
جنایات خسود را بصورت حق و عدالت ، وانمود
می‌کنند .

علت این است که عدالت چیزی است که فقط
موردن قبول عقل انسان است و اگر انسان - صرف آن -
یک موجود عقلی بود و تمام کارها و حرکاتش زیر
فرمان عقل ، صورت می‌گرفت ، هرگز کاری که
موردانکار عقل است ، انجام نمیداد ، زور گویی
نمی‌کرد و از تبیعیض و ستم خودداری می‌نمود.

در کشور وجود انسان ، غیر از عقل ، که برای

عقلی که تابع و تحت تأثیر عواطف باشد، ناگزیر است کوشش کند و عواطف را در رسیدن به اهدافی که دارد، باری کند. اینجاست که کار عقل بصورت نیز دست در کاره استند و هر گز مایل نیستند حکومت عقل را گردان نهند و تحت فرمان اودر آیند.

کوشش عواطف این است که زمام امود کشور وجود انسان را بگیرند و تمام خواسته‌های خود را بسیار حله اجرا بگذارند.

شاید کسی فکر کند: چه مانعی دارد که وجود ما تجزیه شود و هر یک از عقل و عواطف برای خود دارای قلمروی جداگانه باشند و با تشکیل یک نوع حکومت فوادی و ملوك الطوایفی بدون مداخله در قلمرویکدیگر بفعالیتهای خود ادامه دهند.

اما خود عقل و عواطف، هر گز حاضر به ماضی چنین پیمانی نیستند. حس توسعه طلبی آنها بینقدر شدید و نیرومند است که تنها در یک صورت رضایت خاطر آنها تأمین می‌شود و آن در مروری است که یکی در اوج قدرت و بمرسند حکمرانی مطلق قرار بگیرد و دیگری را مطیع و سر برخان خود قرار دهد.

اهمیت موضوع است و می‌توان به بشریتی که تابع این مرحله – ولو دادن اعلامیه‌های جهانی – رسیده است تبریک گفت و او وادعوت کرد که برای اجرای

مقاد این اعلامیه‌ها دست بکارشود.

تنها وسیله‌ای که می‌تواند عقل را با اختیارات تام بر مسند حکمرانی بشاند و عواطف را هم دربست در اختیار او قراردهد، ایمان است.

آنچه که انسان را به تبعیض و ستم و اداره می‌کند خودخواهی و خودپرستی است. این عاطفه نیز و مند – ترین عاطفی است که سایر عواطف نیز تابع آن هستند.

اگر انسان به ذن و فرزند و خویشاوند و دوست و هموطن وهم مسلک وهم نژاد و وطن و ... توجه و علاقه‌دارد و بخاطر آنها کجرویها و تبعیض –

هایی مرتکب می‌شود همه و همه زاییده و مولود خودخواهی و خودپرستی است. تنها افراد دیندار هستند که از بر کت ایمان بخدا می‌توانند تمام این

عواطف را تبدیل کنند و حتی بر اصل و منشأ آنها یعنی «**خودخواهی و خودپرستی**» نیز تسلط یابند.

دین، انسان را از خودپرستی بخدا پرستی می‌رساند. دزاین مرحله، چنین نیست که انسان توجهی بخویشتن ووابسته‌هایش نداشته باشد. در این حالت، همه عواطف، در صورتیکه مراحم عقل و مقررات آن نباشد بنحوی صحیح و رضایت‌بخش مورد احترام هستند و خواسته‌ای آنها نیز اجرا می‌شود.

نخستین منبع تعلیمات اسلامی قرآن کریم است این منبع، سرشمار است از بزنامه‌های تبدیل عواطف و شکستن سدهایی که مانع حق عدالت و انصاف هستند. قرآن کریم بیویج وجه اجتازه نمیدهد که انسان حق و عدالت را فدای خودخواهی و شهوت و کینه و مهر و رزی بکند. (۶)

۱- یکی از مواردی که ممکن است انسان اسیر عواطف خوبی گردد و حق و عدالت را زیر پا گذارد، گواهی دادن است. صرف نظر از اینکه قرآن کریم کتمان شهادت را منع فرموده است (سوره بقره آیه ۲۸۳) در دومورد دستوری دهد که در مسأله ادائی شهادت باید فارغ از هر گونه عواطفی، بوظیه خویش عمل کرد. یکجا می‌فرماید: **یا ایها الذين آمنوا کونوا قوامين لله شهداء بالقسط ولا یجر منکم شئشان** قوم على الاعتدلوا العدلوا هو اقرب للحق و اتقوا الله ان الله خبیر بما تعملون» (مائده آیه ۸۰) یعنی: ای مردمی که ایمان آورده‌اید، درین ابر خداوند پایدار باشید و بعد از عدالت گواهی دهید و دشمنی فوی شمارا بهی عدالتی و اداره نکنند. عدالت کنید که نزدیکترین راه به تقوی است و خداوند به کردار شما آگاه است. دراین آیه، مردم مؤمن را موظف می‌کند که بخاطر عاطفه کینه و دشمنی، عدالت را زیر پا گذارند. درجای دیگر می‌فرماید:

«یا ایها الذين آمنوا کونوا قوامين بالقسط شهداء الله ولو على انفسكم او والوالدين والاقرءین ان يكن غنیا او فقیر آفالله اولی بهما فلا تبعوا الهوى ان تعذلوا و ان تلوا و او تعرضوا فان الله كان بما تعملون خبیرا» (نساء آیه ۱۳۵) یعنی: وای مردمی که ایمان آورده‌اید، بقیه پاورقی در صفحه بعد

بهترین مقیاسها

از این‌گونه مطالب که حاکم از مبارزه با بعدالتنی و تبعیض است، در بیانات علی (ع) بسیار باتفاق شود. بدینهی است که مصاداق کامل آنچه گفته یا بدیگران نوشته، خود است. در نامه‌ای به عثمان بن حنفیف – عامل بصره – می‌نویسد:

«آیا بهمین اندازه قانع باشم که مرا امیر المؤمنین بگویند و در سختی‌های روزگار با آنها شریک نباشم و در چشیدن تلخی‌های زندگی نسبت به آنها پیشقدم و پیشتازشمرده نشوم؟!» (۳)

اما از آنجا که باید نسل نوخارسته را برای پذیرش چنین مرحله‌ای آماده ساخت و آنها را بحال خود نگذاشت، در نامه‌ای که بفرزندگرامی

علی (ع) در ضمن وصیت بفرزندان خود می‌فرماید: «حق بگوئید و برای دریافت پاداش اخروی عمل کنید و باستمکار، دشمن و نسبت بمقطوم یار و مدد کار باشید» (۱) و به یکی از عمال خود می‌نویسد: از خدا بترس و اموال این مردم را به آنها بازگردان، و اگر این کار را انجام ندهی تو را با همان شمشیری مجازات می‌کنم که هر کس با آن مجازات گردد، داخل آتش خواهد شد، و اذای نعمت نزد خدا معدور! بعدها اگر حسن و حسین رفتاری مثل رفتار تو داشتند، با آنها مدارا نمی‌کرد و بوسیله من بخواهش خود دست نمی‌یافتد؛ تا حق را از آنها می‌گرفتم و باطلی که بواسطه ستم ایشان، واقع شده بود، بر می‌انداختم (۲).

***

در برآ بر عدالت پایدار باشد و برای خدا گواهی دهید، اگرچه بزیان خود شما یا پدر و مادر یا خویشاوندان باشد، کسی که بزیان او شهادت می‌دهید، اگر فقیر یا غنی باشد، اگر فقیر یا غنی باشد، خداوند بر عایت حال او از شناساً و ارتقاً است. بنابراین در جایی که باید برای عدالت ببروید، از همیشه پیروی نکنید و اگر از عدالت روی بگردانید و اعراض کنید، خداوند بگردارشما آگاه است. این آیه مؤمنان را ملزم می‌سازد که خود خواهی وغیر خواهی را مورد رای عدالت، کنار بگذارد و چنین عواطفی را سد راه عدالت و انصاف قرار ندهند مخصوصاً جمله «فلا تبیعوا الھوی ان تعذلوا» کاملاً صریح است در این‌که انسان در راه اجرای عدالت، بطور کلی باید عواطف مزاحم را زیر پایگذارد و کاری که برخلاف فرمان عقل است انجام ندهد.

۱- قول بالحق واعمل للاجر وکونا للظالم خصما وللمظلوم عونا (نهج البلاغه فیض صفحه ۹۶۸)

۲- فاتق الله واردد الى هؤلاء القوم اموالهم، فانك ان لم تفعل ثم امكنتني الله منك لا عذر عن الى الله فيك ولا ضيق لك بسيفي الذي ما ضربت به احدا الادخل النار، والله لو ان الحسن والحسين فعلاميل الذي فعلت ما كانت لهم عندي هوادة ولا ظفرا مني بارادة ، حتى آخذ الحق منها واذيل الباطل عن مظلمتهمما (نهج البلاغه فیض صفحه ۹۴۸)

۳- القنع من نفسی بان يقال امير المؤمنین ولا اشار کهم فی مکاره الدهرا وَاکون لهم اسوة في جشوبة الجيش (نهج البلاغه فیض صفحه ۹۶۲)

راسته‌داشت‌شده در برابر پروردگاری ، حداکثر فروتنی را داشته باش » حکیمانه‌ترین گفتاری که برای همه انسانها - اعم از خرد و کلان - مفید می‌تواند بود ، همین - هاست . ما اگر « خودمان » را در همه جامعیات قرار دهیم و برنامه‌های زندگی خود را بر همین شالوده استوارسازیم و خودمان را « فائز‌الله ! » عالم خلقت نشاندیم و خود را بادیگران در یک ردیف بشماریم و کودکان را نیز همین‌طور بازآوریم ، بر تمام مشکلات اخلاقی و فردی و اجتماعی فائق می‌آئیم . علی (ع) بمسأله رعایت‌عدالت در میان کودکان چنان اهمیت می‌داد که وقتی دو کودک ، خط خود را نزد امام مجتبی آوردند که بگویید : کدام بهتر است ، فرمود : « پسرم مواطن داوری خود باش . زیرا در قیامت خداوند تورام او خواهد کرد » (۱)

خود امام حسن (ع) بمنظور راهنمائی و ارشاد و تربیت اونو شنیده است ، چنین می‌خوانیم پسرم ا در آنچه میان تو و دیگران است خود را مقیاس قرار ده . آنچه بخود می‌پسندی ، بدیگران هم پسند و آنچه برای خود نمی‌پسندی برای دیگران هم پسند همان‌طوری که دوست نداری بتوظلم شود ، بدیگران هم ظلم مکن و همان‌طوری که دوست داری بتوینیکی شود ، بدیگران نیکی کن . آنچه برای دیگران داشت می‌شماری ، برای خودت هم داشت بشمار . بدآنچه از خودت راضی می‌شوی ، از مردم هم راضی شو و آنچه نمیدانی مگو . اگرچه معلومات تو کم باشد و آنچه دوست نمیداری در باره تو گفته شود ، در باره دیگران هم مگو . بدانکه خود خواهی نامساوی و آفت خرد هاست . در راه کسب معیشت خود بکوش و خزانه دار دیگران مباش و چون برآه

در مجازات عجله مکن

علی (ع) فرمود :

لَا تُعَاجِلُ الظَّنْبَ بِالْعَقُوبَةِ وَ لَا تُرَكِّبَ بَيْنَهُمَا لِلْعَفْوِ مَوْضِعًا تَحرِزُ بِهِ الْأَجْرَ وَ الْمَثْوَيَةَ

در مجازات گنه کاران عجله مکن و فرصتی برای عفو و گذشت باقی بگذار ، تا از پاداش .

برورد گار بر خوردار شوی ،

۲ - یادگنی انظر کیف تحکم فان هذا حکم واش سائلک عنہ یوم القياۃ (تفسیر مجمع البیان ۶۴/۳)